

Evidencijski broj / Article ID: 7686286
Vrsta novine / Frequency: Dnevna
Zemlja porijekla / Country of origin: Hrvatska
Rubrika / Section: Komentari

KAZALIŠTE Premijera »Skupa« u režiji Joška Juvančića u splitskom HNK

Pero Kvirgić ili cijeli držićeovski svijet

■ *Držićeovsku ideju o škrtom starcu, metafori Republike, Juvančić je pretvorio u niz detalja koji se kontinuirano potvrđuju suvremenim običajima*

Andrija TUNJIĆ

Častohleplje, gramzivost, škrtost, lisičenje, fenganje, prodaja duše za šaku srebrnjaka danas su dostigli kulminaciju kojoj se Držić davno narugao. Sve smo to još jednom mogli vidjeti u »najdubrovačkijoj komediji«, u »Skupu«, koji je u režiji Joška Juvančića premijerno izveden u petak, 28. ožujka u Hrvatskome narodnom kazalištu u Splitu.

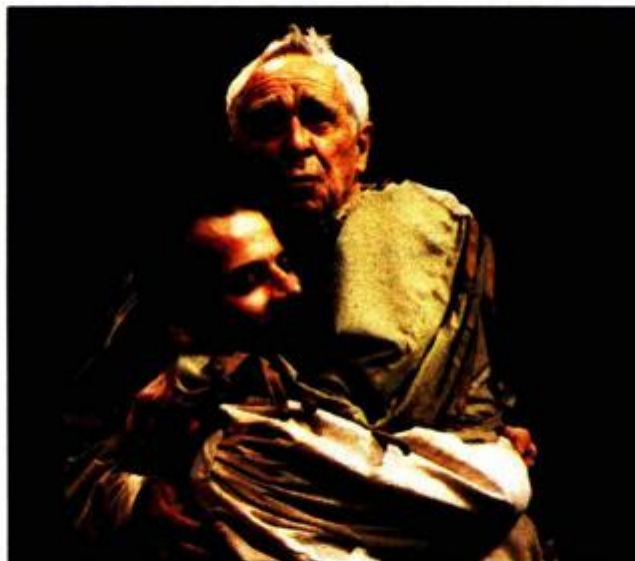
Zlato je amor

Prije pet stoljeća Skup govori: »Amor nije amor, zlato je amor; zlato stare, mlade, lijepe, grube, svete, grješne, svjetovne, crkovne pridobiva. Zlato bez vonja veći vonj ima neg svi vonji«. Zar to ne govori našim ustima, zar ne govori o našem vremenu koje za novac prodaje sve?!

Splitski Skup ponudio je

dosta toga o »zlu brjemenu« kojemu se »akomodavamo«. Ponudio je zrcalo u kojem se možemo vidjeti. Osim odraza čovjeka koji je opčinjen zlatom, kojemu je zlato život i zbog kojeg se odriče kćeri, možemo vidjeti i naše vrijeme koje je ushićeno novcem i trgovanjem svega i svačega. Držićeovsku ideju o škrtom starcu, metafori Republike, Juvančić je pretvorio u niz detalja koji se kontinuirano potvrđuju i umnožavaju suvremenim običajima. Skup kojeg igra Pero Kvirgić tako na kraju postaje svjestan kako je davanje prćije i pitanje uljuđenosti.

Scenografija Marina Gozde i Juvančićev koncept ne počivaju na situacijama i likovima koji ispunjavaju renesansni trg, oni ne ustrajavaju na razigravanju trga ispunjenog realijama, nego in-

Prizor iz »Skupa« splitskoga HNK-a

zistiraju na mišljenju prostora. Likovi nisu predmeti u prostoru trga, oni su važniji od prostora. Naročito to apostrofira scenografija -

maketa starog Dubrovnika koji se iz realnosti uzdiže do nadrealnoga i metafizičnoga.

Juvančić je glumce, to se i

ovaj put pokazalo, znao animirati i motivirati, znao ih je uklopiti u skladnu cjelinu. Dok je Skup vukao sve konce, Gruba, Dživo, Zlati kum, Dobro, Kamilo, Variva i ostali uglavljivali su se u njegovu igru koja je kroz monologe rastvarala ne samo nijanse ostarjelog i lakomog škrtca, nego je omogućavala i nudila prostor za suigru.

Zanimljive interpretacije

Pero Kvirgić u svojoj veherentnoj, vrsnoj igri sazeo je sveukupno iskustvo igranja Držića, cjelokupni držićeovski svijet, od svakoga ponešto utkao je u Skupa koji je bio čas starački pohlepan, a čas djetinje prestrašen. Izbrusio je svaki detalj, svaku riječ i gestu.

Frane Perišin svojeg je feminiziranog, homoseksualnog Zlati kuma istkao od de-

talja koji su se kretali u rasponu od vrcakavoga i bojažljivoga do histeričnoga. Zlati kumovu sestru Dobru od dobrote i infantilnih detalja minuciozno i nježno izgradila je Zoja Odak. Dživo u zanimljivoj interpretaciji Nenada Srdelića tipični je »inkrepić, kundurica i blečina«.

Prenemaganje nesretnog ženika Kamila uvjerljivo je glumio Goran Marković. Gruba - odlična Dijana Vidušin bila je umiljata, mila djevojka koja nije gruba jer je ružna nego zato što njezino ponašanje odudara od blaziranog društva kojemu služi. Mijo Jurišić (Munuo) bio je uvjerljiv pokretač mnogih huncutarija. Ilija Zovko (Pasmaha), Josip Zovko (Drije-malo), Vicko Bilandžić (Pjeric) i Matea Elezović (Andrijana) upotpunili su mozaik veoma dobre i zanimljive predstave.